

předloženy, obmezuje se ovšem v každém případě po rozumu § 18 zák. o správ. soudě na body stížné v jedné každé stížnosti formulované. — — — — —¹⁾

Č. 834.

Osadní správa: Proti rozhodnutí zemského správního výboru, kterým bylo v instanční cestě zrušeno usnesení, vydané okresní správní komisí jako úřadem dozorčím a měnicí ke stížnosti některých osadníků usnesení osadního zastupitelstva ve věci správy osadního jmění, nemají zmínění osadníci právo stížnosti k nejv. správ. soudu.

(Nález ze dne 11. května 1921 č. 5661.)

V ě c: Tomáš P. a Václav P. ve Sl. (adv. Dr. K. Fabris ze Smíchova) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněnou stranu osadu Sl. adv. Dr. A. Meissner z Prahy) stran pronájmu osadních pastvin.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Osadní zastupitelstvo ve Sl. usneslo se dne 27. prosince 1919, aby osadní pastviny, tak zvané »dolejší draha«, z části propachtovány byly nejpotřebnějším občanům, kteří nemají více než 8 ha půdy. Usnesení vyhlášeno dne 27. prosince 1919; v zákonné odvolací lhůtě se nikdo z něho neodvolal. Sub praes. 12. ledna 1920 podali u okresní správní komise statkáři ve Sl. Tomáš a Václav P. stížnost namítající, že usnesení přičí se §u 69 ob. zř., poněvadž vyloučením větších hospodářů z pachtu nedocílí se tak výhodného propachtování, jako kdyby se stalo veřejnou dražbou. Okresní správní komise rozhodnutím z stížnosti vyhověla a usnesení osadního zastupitelstva z 27. prosince 1919 zrušila, poněvadž odporuje § 69 ob. zř. a dražebnímu řádu a je škodlivo obecním důchodům.

K odvolání osady Sl. zemský správní výbor naříkaným rozhodnutím opatření okresní správní komise zrušil a potvrdil usnesení osadního zastupitelstva z 27. prosince 1919, poněvadž usnesení to, nebyvši v zákonné lhůtě u osadního úřadu vzato v odpor, nabylo právní moci, okresní správní komise neměla pak ani příčiny z dozorčí moci je rušiti, neboť usnesený pronájem bude pro osadu výhodnější než dosavadní volné užívání pastvin a vyloučení občanů, kteří již mají své pozemky, z nájmu, odpovídá úplně duchu §u 9 zák. ze 17. srpna 1919 č. 421 sb. z. a n.

O podané stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Je nesporné, že stěžovatelé usnesení osadního zastupitelstva z 27. prosince 1919 o propachtování sporných pastvin ve lhůtě a cestě předepsané §§ 99 a 114 ob. zř. v odpor nevzali. Neboť i kdyby správné bylo tvrzení, které přednesl zástupce stížnosti při veřejném líčení s poukazem na správní spisy, že podali dne 8. ledna 1920 odvolání u obecního úřadu, zůstává nesporným, že u o s a d n í h o starosty, u něhož dlužno podávati rekursy do usnesení osadního zastupitelstva, v zákonné lhůtě odvolání podáno nebylo. Nabylo tedy usnesení ono vůči stěžovatelům právní moci, čímž po-

¹⁾ Další obšírné odůvodnění vynecháváme, abychom ušetřili místa. Není všeobecně nijak zajímavé.

zbyli p r á v a domáhati se jeho změny. Usnesení okresní správní komise ze 17. února 1920, jímž svrchu uvedené usnesení osadního zastupitelstva bylo zrušeno, n e b y l o t e d y i n s t a n č n í m rozhodnutím, vydaným o odvolání stěžovatelů, n ý b r ž — jak stížnost sama uznává — opatřením d o z o r č í m, jímž okresní správní komise, byť i na podnět stěžovatelů, vykonala své právo dohledu na jmění osadní. Není tedy naříkané rozhodnutí, kterým dozorčí opatření okresní správní komise k stížnosti osady Sl. bylo zrušeno, vůči stěžovatelům ničím jiným nežli výrokem, že pro výkon dozorčího práva nebylo v daném případě zákonného podkladu, a tedy odepřením dozorčího zákroku jimi žádaného. Že zemský správní výbor byl příslušným k stížnosti osady v cestě instanční dozorčí opatření okresní správní komise zrušiti, nemůže býti pochybnosti. Neboť opatření to insolvovalo zásah do správy osadního jmění, správa ta je však po zákonu (§ 107 ob. zř.) právem osady, a zahrnuje dojísta i všeliké úkony, kterých je třeba k uhájení a uplatnění tohoto práva.

Výrokem zemského správního výboru, jímž odčiněno bylo dohlédací opatření provedené okresní správní komisí, vrácena byla sporná záležitost v ten právní stav, jaký tu byl v době, kdy stěžovatelé o dozorčí zakročení u okresní správní komise zažádali, to jest ve stav přivedený usnesením osadního zastupitelstva ze dne 27. prosince 1919.

Usnesení to, vešlé proti stěžovatelům v právní moc, nemůže býti jimi již ve věci samé naříkáno. Nelze proto také zabývatí se věcnými námitkami stížnosti, kdyžtě nebyly předmětem instančního rozhodování (§ 5 zák. o správ. soudu). Může tedy stížnost býti pojímána jen jako stížnost, že zemský správní výbor buď sám ve smyslu stěžovatelů jako dohlédací orgán nezakročil, nebo zákrok takový, okresní správní komisí učiněný, neschválil.

Poněvadž právo dozorčí dáno jest úřadům toliko na ochranu práva objektivního a stranám tudíž nárok na výkon dozorčího práva v jich zájmu individuálním nepřísluší, nemůže odepřením výkonu toho býti porušeno subjektivní právo strany. Ježto však podle §u 2 zák. o správ. soudě ke stížnosti na tento soud legitimuje toliko porušení práva subjektivního, jeví se stížnost v daném případě nepřipustnou.

Č. 835.

O b e c n í ú ř e d n í c t v o: I. * Požadavku pětileté předběžné praxe pro nabytí nároku na základní služné VIII. hodn. tř. ve smyslu § 19 II 1 a 2 zák. ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. je při úředníku zvěrolékařském vyhověno, když po absolvování vysokoškolských studií a složení předepsaných státních zkoušek byl aspoň po 5 let ve svém oboru jako zvěrolékař prakticky činným, ať už v působnosti veřejné či soukromé, ať ve službě civilní či vojenské. — **II. *** »Vedoucím úředníkem« ve smyslu § 19 II 1 a 2 zák. ze dne 23. července 1919 č. 443 sb. z. a n. jest úředník, který vede pod svou vlastní služební zodpovědností samostatný obor služby, pro který byl ustanoven, nejša při tom po stránce věcné služebně podřízen jinému úředníku, a to i tehdy, když jest ustanoven pro onen obor sám a nemá tedy k ruce jiných úředníků sobě podřízených.

(Nález ze dne 11. května 1921 č. 5662.)